

28.12.15

ביאליק כתב:

”אחרי מותי ספדו ככה לי:
היה איש – וראו: איננו עוד.
קודם זמנו מת האיש הזה,
ושירת חייו באמצע נפסקה.
וצר! עוד מזמור אחד היה לו –
והנה אבד המזמור לעד,
אבד לעד!”

אבא – כשהיית ילד הבטיחו לך שאם לא תשיר כל השנה תקבל ציון עובר... שנים הקפדת, ודווקא בשנותיך האחרונות דיברת בשירה. כשהייתי בכיתה ח', כשחוק ההתיישנות חל על חלקך במבצע תפיסת אייכמן, היה לי ברור שזה יהיה נושא עבודת הגמר שלי.

בתמימותי התקשרתי לאיסר הראל לקבוע אתו ריאיון. כמה דקות אחרי שסגרת את הטלפון הוא התקשר שוב, שאל אם אני בתו של מאיר ברהון. הרגשתי את ההתרגשות בקולו, ובאותו רגע ידעתי עד כמה תפקידך היה חשוב ומשמעותי. לכבוד יום הולדתך ה-70 הזמנו אותנו, והוא לא היסס ובא וסיפר את הסיפור במסיבה שערכנו לך.

בחמש השנים האחרונות אני מקפידה לספר בכיתות של ילדיי את סיפור מבצע תפיסת אייכמן. אני מספרת את סיפורך, את גבורתך, אולי גם את תמימותך, שהמילים למען מדינת ישראל הספיקו לך על מנת שתסכן את חירותך ואת חיך. היית צנוע, למרות גבורתך. סיכנת את חיך לא פעם, על אף שהיית בן יחיד וגם כשהיית מטופל בשלושה ילדים קטנים. אני הרי כבר יושבת עליך שבעה לפני 42 שנה עם סבא וסבתא.

נולדת וחיית כל חיך בדגניה, והיום אתה מצטרף אל סבא וסבתא, הוריך האהובים, במקום הכי יפה וקסום שיש.

בחודשים האחרונים, בכל פעם שישבתי ליד מיטתך, אמרת לי בדמעות כמה אתה אוהב אותי.

אבא, חינכת אותנו לשים את צורכי הכלל לפני צרכינו האישיים, את טובת החברה והמדינה לפני טובתנו האישית.

הלוואי שידענו לעשות את זה טוב כמוך.

הלוואי שנדע להיות ולחנך את ילדינו להיות אנשים טובים כמוך.

נוח בשלום,

מבטיחה להמשיך ולספר את סיפורך.

תאיר